

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CLXXII. — Wydana i rozesłana dnia 27. września 1917.

Treść: (1) 386. i 387.) 386. Rozporządzenie o uregulowaniu obrotu cukrem burakowym w kampanii 1917/18.
— 387. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania obrotu wyłoczynami z winogron.

386.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 25. września 1917

o uregulowaniu obrotu cukrem burakowym w kampanii 1917/18.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Zadania Centrali dla cukru; nadzór państwowy.

(1) W celu regulowania produkcji i obrotu cukrem burakowym istnieje Centrala dla cukru w Wiedniu (I., Opernring 19).

(2) Do Centrali należy pokrywanie całego zapotrzebowania cukru ze strony ludności i zarządu wojskowego.

(3) Centrala dla cukru podlega bezpośrednio Urzędowi dla wyżywienia ludności i wykonuje swe czynności według jego wskazówek.

(4) Nadzór państwowy wykonują komisarze rządowi, mianowani przez Urząd dla wyżywienia

ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministrami. Komisarzy rządowych należy zapraszać zawczasu na wszystkie obrady i posiedzenia pełnego zebrania (§ 4.), wydziałów (§ 6.) i administratorów (§ 7.) i mają oni prawo do zabierania w każdej chwili głosu i stawiania wniosków, co do których musi być powzięta uchwała. Mają oni nadto prawo odraczania wykonania uchwał pełnego zebrania lub wydziałów i zarządzeń administratorów na tak długo, aż Urząd dla wyżywienia ludności poweźmie decyzję. Decyzja ta jest dla Centrali wiążącą. Komisarze rządowi mają także prawo wglądania do wszystkich ksiąg, zapisków i aktów Centrali i żądania wszelkich wyjaśnień, jakie uważają za potrzebne.

§ 2.

Prawny charakter Centrali.

(1) Centrala dla cukru jest osobą prawniczą. Nie jest ona przedsiębiorstwem zarobkowym i nie trudni się interesami na zysk obliczonymi.

(2) Zastępuje ją na zewnątrz prezydent i jego zastępcy (§ 4.) jakoteż administratorowie (§ 7.). W imieniu Centrali podpisuje prezydent lub jeden z jego zastępców wspólnie z jednym lub dwoma administratorami.

§ 3.

Organa Centrali.

Organami Centrali dla cukru są:

1. pełne zebranie,
2. wydziały,
3. administratorowie.

§ 4.

Pełne zebranie.

(1) Pełne zebranie składa się z mianowanych przez Urząd dla wyżywienia ludności reprezentantów fabryk cukru surowego i fabryk cukru spożywczego.

(2) Pełne zebranie wybiera ze swego grona prezydenta i dwóch zastępców. Wybór tych funkcyjaryuszy podlega zatwierdzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności.

(3) Prezydent kieruje tokiem wszystkich spraw Centrali. On przewodniczy na pełnym zebraniu. W razie doznania przezeń przeszkody obejmuje kierownictwo spraw jeden z jego zastępców.

(4) Pełne zebranie zwołuje w razie potrzeby prezydent lub w razie doznania przezeń przeszkody jeden z jego zastępców. Pełne zebranie należy zwołać w ciągu 8 dni na posiedzenie, jeśli tego zażąda jeden z komisarzy rządowych (§ 1.) lub przynajmniej trzecia część członków, podając przedmioty obrad.

(5) Do powzięcia ważnej uchwały na pełnym zebraniu potrzeba obecności przynajmniej trzeciej części członków. Uchwała co do uchylenia lub zmiany powziętej poprzednio uchwały pełnego zebrania, która została już wykonana lub której wykonanie jest w toku, może być powzięta tylko w obecności co najmniej połowy członków. Do ważności uchwał pełnego zebrania potrzeba większości dwóch trzecich wszystkich obecnych członków. Przewodniczącemu przysługuje takie samo prawo głosowania jak każdemu innemu członkowi. Komisarze rządowi nie biorą udziału w głosowaniu.

(6) Na żądanie komisarzy rządowych należy na pełne zebrania powoływać świadomych rzeczy reprezentantów z kół przemysłów, przerabiających cukier, z kół handlowych lub z pośród konsumentów.

§ 5.

Zakres działania pełnego zebrania.

(1) Pełnemu zebraniu należy przedkładać do zatwierdzenia wszystkie rozstrzygnięcia i zarządzenia natury zasadniczej, jakie zamierzają

wydać administratorowie. Uchwały pełnego zebrania są dla administratorów wiążące.

(2) Do pełnego zebrania należy w szczególności:

1. wybór prezydenta i jego zastępców;
2. ustanawianie wydziałów i ustalanie ich zakresu działania (§ 6.);
3. ustalanie planu rozdziału cukru surowego (§ 10.);
4. ustalenie ilości cukru spożywczego, jaka ma być wyprodukowana (§ 10.);
5. powzięcie uchwały w sprawie ceny sprzedaży opodatkowanego cukru surowego (§ 15., ustęp ostatni) i cukru przeznaczonego do użycia wolnego od opłaty (§ 19.), wreszcie w sprawie różnic cen dla rozmaitych gatunków i co do wszelkich innych dodatków (§ 16., ustęp 5. i 6.);
6. ustanawianie postanowień co do zwrotu i zabezpieczenia opakowania (§ 17.);
7. przedstawianie wniosków, w jaki sposób należy oddawać Centrali dla cukru nadwyżki przychodu (§ 22.) i niemi zarządzać;
8. ustanowienie zasad co do zarachowywania kosztów przewozu i innych wydatków, które przez pełne zebranie uznane zostały jako ciężar wspólny (§ 23.);
9. ustanowienie zasad w sprawie świadczenia datków z kwoty, uzyskanej za cukier oddany dla konsumcyi, oraz w sprawie zarachowania i użycia tych datków (§ 23.);
10. powzięcie uchwały co do pokrywania kosztów Centrali dla cukru i co do pobierania datków i opłat na pokrycie tych kosztów (§ 26.);
11. badanie i zatwierdzanie rachunku, który administratorowie mają przedkładać o obrocie pieniężnym Centrali;
12. powzięcie uchwał we wszystkich sprawach, których rozstrzygnięcie pełne zebranie wyrażnie sobie zastrzeże lub co do których komisarze rządowi zażądali powzięcia uchwały przez pełne zebranie.

§ 6.

Wydziały i ich zakres działania.

(1) Dla regulowania spraw, które dotyczą jedynie fabryk cukru surowego lub jedynie fabryk cukru spożywczego, zostanie utworzony wydział grupy fabryk cukru surowego i wydział grupy fabryk cukru spożywczego, następnie dla uregulowania wzajemnego stosunku i wspólnych spraw tych obu grup przemysłu wspólny wydział fabryk cukru surowego i fabryk cukru spożywczego.

Członków tych wydziałów wybiera pełne zebranie ze swego grona, a to do wydziałów obydwu grup reprezentantów przemysłu cukru surowego, względnie przemysłu cukru spożywczego, zaś do wspólnego wydziału jednakową ilość reprezentantów obu grup.

(2) Każdy wydział wybiera ze swego grona przewodniczącego, który z takim samym prawem do głosowania jak inni członkowie bierze udział w obradach i uchwałach. Wydział uchwała dla siebie porządek czynności za zgodą komisarzy rządowych.

(3) Zarządzenia wydziałów, które nie są jedynie wykonaniem uchwał lub wskazówek pełnego zebrania, wymagają zatwierdzenia komisarzy rządowych, lub należy je na ich żądanie przedłożyć pełnemu zebraniu do powzięcia uchwały.

(4) Wydziały mogą ustanowić biuro dla ułatwiania czynności.

§ 7.

Administratorowie i ich zakres działania.

(1) Urząd dla wyżywienia ludności ustanowi administratorów z grona członków pełnego zebrania.

(2) Do administratorów należy bezpośrednie zawiadywanie sprawami Centrali dla cukru, w szczególności wykonywanie uchwał, powziętych przez pełne zebranie lub wydziały, jakoteż rozstrzyganie we wszystkich kwestiach, co do których pełne zebranie lub jeden z wydziałów nie zastrzegły sobie powzięcia uchwały.

(3) Do przeprowadzenia zarządzeń administratorów, które nie są tylko wykonaniem powziętych już uchwał lub poleceń pełnego zebrania lub jednego z wydziałów, potrzeba zatwierdzenia komisarzy rządowych.

(4) Administratorowie mają przedkładać periodycznie pełnemu zebraniu sprawozdania o swej działalności i składać z końcem roku obrotowego rachunek o obrocie pieniężnym.

(5) Na posiedzenia administratorów należy zapraszać prezydenta Centrali dla cukru.

(6) Na żądanie komisarzy rządowych należy na posiedzenia administratorów powoływać świadomych rzeczy zastępców z kół przemysłowych, przerabiających cukier, następnie z kół handlowych lub z pośród konsumentów.

(7) Do ułatwiania spraw ustanowi się biuro.

§ 8.

Szczególne obowiązki członków i funkcyjaryuszy.

Wszyscy członkowie pełnego zebrania i administracyi oraz wszyscy funkcyjaryusze Centrali i jej biura winni przy swem urzędowaniu kierować się jak najzupełniejszą bezstronnością i największą sumiennością. Wszyscy członkowie i funkcyjaryusze Centrali są obowiązani przestrzegać ściśle tajemnicy poza urzędowaniem co do wszystkich spraw Centrali, o których powzięli wiadomość w tym swoim charakterze, a których użytkowanie lub rozszerzanie pozaurzędowe sprzeciwia się zadaniom Centrali lub też dotyczy stosunków przedsiębiorstw osób trzecich. Przy prowadzeniu spraw jest obowiązkiem administracyi starać się przez odpowiednie urządzenia o to, by zapobiedz nadużyciom przy użytkowaniu lub udzielaniu wiadomości o stosunkach przedsiębiorstw, jakie wpłynęły do administracyi.

§ 9.

Zamknięcie.

(1) Zamyka się wszystkie istniejące każdo-cześnie w Austrii zapasy nicopodatkowanego cukru, jakoteż wszystkie cukier nadchodzący z zagranicy celnej.

(2) Zamknięcie ma ten skutek, że zamknięty cukier wolno tylko według wskazówek Centrali dla cukru przerabiać, zużywać, dobrowolnie lub przymusowo pozbywać i że tym cukrem nie wolno rozrządzać bez wskazówek Centrali.

(3) Czynności prawne, wykraczające przeciw temu zakazowi, są nieważne. Przepis ten ma zastosowanie także do sprzeciwiających się temu zakazowi zmian i przedłużeń ważnych czynności prawnych, dotyczących się zamkniętego cukru.

(4) Umowy o kupno i dostawę cukru z kampanii 1917/18, zawarte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, są nieważne.

(5) Przechowcy zamkniętego cukru są obowiązani starać się o jego utrzymanie.

(6) Zamknięcie kończy się z chwilą, w której zamknięty cukier zostanie stosownie do zarządzeń Centrali dla cukru poddany opodatkowaniu lub wywieziony. Co do zamkniętego cukru, na którego wolne od opłaty użycie zezwolił urząd skarbowy, ustaje zamknięcie z chwilą objęcia cukru przez uprawnionego do poboru. O ile udzielone zezwolenie do użycia cukru wolnego od opłaty zgaśnie lub zostanie odwołane, wchodzi zamknięcie znowu w życie co do cukru, jakoby się znajdował jeszcze w tym czasie u uprawnionego do poboru.

(7) Co do cukru opodatkowanego, sprowadzonego z zagranicy. kończy się zamknięcie z chwilą objęcia go przez uprawnionego do poboru stosownie do wskazówek Centrali dla cukru.

§ 10.

Uprawnienia Centrali dla cukru co do produkcji, dostaw i sprzedaży.

(1) Centrali dla cukru przysługuje prawo rozrządzenia całym zamkniętym cukrem.

(2) Centrala postanawia według planu rozdziału, ustalonego według wskazówek Urzędu dla wyżywienia ludności, jakie ilości surowego cukru mają dostarczyć poszczególne fabryki tego cukru poszczególnym fabrykom cukru spożywczego i w jakim terminie dostawa ma być uskuteczniiona. Fabrykom cukru spożywczego, produkującym także cukier surowy (fabryki mieszane), należy cukier surowy własnej produkcji, o ile Centrala dla cukru inaczej nie zarządzi, policzyć na rachunek tej ilości cukru surowego, jaka im stosownie do planu rozdziału cukru surowego przypada. Tak samo należy fabrykom cukru spożywczego, produkującym cukier spożywczy bezpośrednio z buraków, policzyć cukier ten — a to po przeliczeniu na cukier surowy według stosunku 100 : 114 — na rachunek tej ilości cukru surowego, jaka im według planu rozdziału przypada. Jeżeli jakaś fabryka cukru spożywczego wytwarza wprost z buraków więcej cukru spożywczego, aniżeli to odpowiada tej ilości cukru surowego, jakaby jej przypadła według zatwierdzonego planu rozdziału cukru surowego. natenczas Centrala dla cukru ma prawo rozrządzić według swego uznania nadwyżką wyprodukowanego cukru spożywczego na rachunek ogółu, za wynagrodzeniem ceny cukru surowego i kosztów rafinacji. Jeżeli co do wysokości kosztów rafinacji nie przyjdzie zgodne porozumienie do skutku, ustawi wysokość tych kosztów Urząd dla wyżywienia ludności.

(3) W razie, jeżeli jakaś fabryka cukru spożywczego przez przydział lub własną produkcję cukru surowego albo przez policzenie i zaliczenie na rachunek cukru spożywczego, wyprodukowanego wprost z buraków, miała do dyspozycji w jednej z poprzednich kampanii więcej cukru surowego, aniżeli się jej należało według planu rozdziału cukru surowego, natenczas Centrala dla cukru może jej policzyć tę nadwyżkę na poczet jej prawa do cukru surowego w kampanii 1917/18. W taki sam sposób można fabryce, której w jednej z poprzednich kampanii przydzielono mniej cukru, aniżeli się jej należało według planu rozdziału, przydzielić brakującą ilość dodatkowo w kampanii 1917/18.

(4) Fabryki cukru surowego i fabryki cukru spożywczego są obowiązane co do produkcji

cukru stosować się do zarządzeń i poleceń Centrali dla cukru. Centrala postanawia w szczególności, stosownie do potrzeby, w jakiej jakości ma być produkowany cukier surowy, jakie ilości cukru spożywczego mają być wyprodukowane przez poszczególne fabryki cukru spożywczego, tudzież, jakie ilości mają być przerobione na cukier twardy, cukier mialki lub cukier krystaliczny. Jeżeli jakaś fabryka nie zastosuje się do poleceń Centrali dla cukru, natenczas ma ta ostatnia prawo wykonać swe zarządzenie na koszt i niebezpieczeństwo opieszałego przedsiębiorstwa.

(5) Producenci, właściciele, posiadacze i przechowcy zamkniętego cukru są obowiązani stosować się do zarządzeń i poleceń Centrali dla cukru, dotyczących sprzedaży i dostawy cukru. Są oni również obowiązani przedkładać Centrali dla cukru na jej żądanie wszelkie dokumenty i wykazy, potrzebne do spełnienia jej zadania.

(6) Centrala dla cukru ma prawo za zezwoleniem Urzędu dla wyżywienia ludności rozrządzić także cukrem, który nie podlega już zamknięciu. i udzielać wskazówek co do jego dalszej sprzedaży i dostawy, do których właściciele i posiadacze takiego cukru mają się zastosować.

(7) Przedsiębiorstwa, używające cukru i przetwarzające go, którym został przydzielony cukier wprost przez Centralę dla cukru albo na jej polecenie, są obowiązane, cukier ten zużyć względnie przerobić w tej samej wyrobni i na ten sam cel, na który cukier przydzielony został. Są one również obowiązane przedłożyć Centrali dla cukru na jej żądanie wszelkie dokumenty i wykazy, potrzebne do spełnienia jej zadania.

(8) Na wezwanie Centrali dla cukru mają także wszyscy inni właściciele, posiadacze i przechowcy niezamkniętego cukru dostarczyć wykazów o cukrze, który w ich przechowaniu się znajduje lub się znajdował i podać, na czyj rachunek cukier ten został złożony względnie komu i do jakiego miejsca został on sprzedany lub dostawiony; są oni nadto obowiązani przedkładać Centrali dla cukru wszelkie inne wykazy i dokumenty, których ona potrzebuje.

§ 11.

Przymusowe odchrabianie.

(1) Jeżeli producent, posiadacz lub przechowca zamkniętego lub niezamkniętego cukru (§ 10., ustęp 5. do 8.) wzbrania się usłuchać zarządzenia lub polecenia Centrali dla cukru, albo jeżeli osobą lub miejsce pobytu tego, kto ma prawo rozrządzenia odnośnemi ilościami cukru, albo na którego rachunek zostały one złożone, nie są znane, natenczas może Urząd dla wyżywienia ludności na wniosek Centrali dla cukru zarządzić

przymusowe odebranie tych zapasów, a to nie uwłaczając przepisom § 10., ustęp 4., zdanie ostatnie.

(3) Orzeczenie to jest skuteczne wobec każdego, komu przysługuje prawo do zapasów. Wykonanie jego należy do politycznej władzy pierwszej instancji z przestrzeganiem odnośnych przepisów o podatku od cukru.

(3) Za przymusowo odebrany cukier płaci się kwotę, która jest o 10% niższa od ceny, odpowiadającej postanowieniom §§ 15. względnie 16. z uwzględnieniem postanowienia § 22., ustęp 2. Od tej kwoty potrąca się koszta przymusowego odebrania.

(4) Jeżeli posiadacz lub jego miejsce pobytu nie jest znane lub kwota wynagrodzenia służyć ma na zaspokojenie roszczeń osob trzecich na zasadzie praw rzeczowych, należy kwotę wynagrodzenia złożyć w sądzie.

(6) Ostatni posiadacz (przechowca) przymusowo odebranych zapasów ma je aż do odtransportowania przechowywać bezpłatnie i troskliwie.

(6) Odebrane zapasy będą użyte stosownie do wskazówek Centrali. Zysk, jakiby został osiągnięty przy dalszej sprzedaży takiego cukru, złoży Centrala dla cukru do funduszu, o którego użyciu decyduje Urząd dla wyżywienia ludności.

§ 12.

Uwolnienie i sprzedaż.

(1) Centrala ma uwalniać celem opodatkowania co miesiąc, w razie potrzeby w krótszych terminach, taką ilość zamkniętego cukru, jaka jest potrzebna do zaspokojenia każdorazowego zapotrzebowania; ma ona przytem udzielić odpowiednich poleceń, dotyczących sprzedaży i dostawy.

(2) Fabryki cukru spożywczego i wszyscy inni właściciele cukru (§ 10., ustęp 5. i nast.) mają obowiązek cukier odpowiadający udzielonym im przez Centralę zleceniom sprzedaży i dostawy użyć w czasie właściwym w sposób, przepisany przez Centralę.

§ 13.

Przesyłanie cukru do Węgier i do Bośni i Hercegowiny; sprowadzanie buraków do Austrii.

(1) Przy dostawie cukru, który nie podlega należytości unormowanej rozporządzeniem c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 2. stycznia 1908, Dz. u. p. Nr. 4 (cukier wolny od surtaksy), do Węgier i do Bośni i Hercegowiny należy utrzymać w mocy według dotychczasowego stosunku udziały

w dostawach, przysługujące poszczególnym fabrykom cukru spożywczego.

(2) Co do tej dostawy należy skutecznie obliczenie dostawiających fabryk w stosunku do innych fabryk cukru spożywczego według zasad, ustanowionych przez wydział grupy fabryk cukru spożywczego.

(3) Obrachunki co do buraków cukrowych, sprowadzanych z poza granicy do Austrii, należy przeprowadzać również według wskazówek wydziału grupy fabryk cukru spożywczego.

§ 14.

Dowóz, wywóz i przewóz cukru.

(1) Tylko Centrala dla cukru może skutecznie dowóz cukru (cukru burakowego i trzcinowego) z zagranicy celnej.

(2) Sprzedaż cukru celem wywozu i wywóz poza granicę celną może — z przestrzeganiem istniejących, ustanowionych przez władzę przepisów i ograniczeń — odbywać się tylko przez samą Centralę dla cukru albo na podstawie wydanego przez nią zlecenia. Przed zawarciem umowy o sprzedaż ma Centrala dla cukru postarać się o zezwolenie komisarza rządowego Urzędu dla wyżywienia ludności.

(3) Centrala dla cukru postanawia przy swoich dyspozycjach co do sprzedaży cukru celem wywozu, czy i o ile ma być uwzględniony cukier, który został sprzedany zagranicznym kupcom do wodnie przed dniem 10. lipca 1915 w celu eksportu poza granicę celną, bądźto wprost tym kupcom, bądźże za pośrednictwem firm tutejszo-krajowych.

(4) Jeżeli Centrala dla cukru przeznaczy cukier taki do użytku w państwie tutejszem, należy właścicielowi zapłacić za ten cukier krajową wartość netto stosownie do cen, ustanowionych w §§ 15. względnie 16. Skoro dojdzie do przymusowego odebrania takiego cukru, natenczas mają zastosowanie postanowienia § 11. tego rozporządzenia.

(5) Jeżeli cukier z zagranicy celnej w drodze przewozu dostanie się do Austrii, natenczas właściciele lub posiadacze tudzież wszystkie osoby, które otrzymały polecenie w sprawie wysłania, przeładowania, złożenia na skład lub w sprawie jakiegś innej manipulacji z towarem, mają obowiązek donieść o tem bezzwłocznie Centrali dla cukru.

§ 15.

Cena cukru surowego.

(1) Cena sprzedaży nieopodatkowanego cukru surowego, produktu pierwszej jakości wynosi K 57·50, produktów dalszych jakości K 57.—

(2) Ceny rozumie się na zasadzie 88% wydatności na 100 kilogramów netto bez worka od stacyi kolejowej fabryki surowego cukru, która ma uskutecznić dostawę, za zapłatą w gotówce z 2% skonta przy dostawie do dnia 31. grudnia 1917. Przy późniejszej dostawie podwyższa się cenę w dniu 1. stycznia 1918 i w dniu pierwszego każdego dalszego miesiąca aż do dnia 1. września 1918 włącznie za każdym razem o 35 halerzy za 100 kilogramów netto.

(3) Ponad 88% do 90% wydatności dopłaca się jedną tysięczną ceny za każdą dziesiątą procentu, ponad 90% wydatności 30 halerzy za każdy procent. Poniżej 88% do 86% wydatności potrąca się jedną tysięczną część ceny kupna za każdą dziesiątą procentu. Za produkta dalsze należy potrącić także przy wydatności poniżej 86% jedną tysięczną część ceny kupna za każdą dziesiątą procentu. Ułamki procentu wydatności będą stosunkowo uwzględniane.

(4) Przy dostawie nieopodatkowanego cukru surowego z fabryki cukru spożywczego lub wolnego składu należy w razie, jeżeli cukier nie zostaje przydzielony fabryce cukru spożywczego, wliczyć do rachunku odpowiedni dodatek za przewóz.

(5) Potrzebnych worków ma dostarczyć kupujący za opłatą przewozu ich do stacyi, z której surowy cukier został wysłany.

(6) Zresztą obowiązują dla dostaw surowego cukru zwyczaj handlowe wiedeńskiej lub praskiej giełdy towarowej, a to stosownie do siedziby fabryki dostarczającej lub wolnego składu.

(7) Jeżeli według wskazówki Centrali dla cukru musi być objęty cukier, który według zwyczajów kupieckich nie nadaje się do dostawy, a porozumienie co do odpowiedniego zniżenia ceny nie dojdzie do skutku, natenczas oznacza cenę Centrala dla cukru.

(8) Cenę sprzedaży dla opodatkowanego cukru surowego oznacza Centrala dla cukru za zezwoleniem Urzędu dla wyżywienia ludności.

§ 16.

Cena cukru spożywczego.

(1) Cena zasadnicza za cukier spożywczy wraz z podatkiem spożywczym wynosi K 130.— za 100 kg obliczonej wagi, przyjmując za podstawę towar pierwszej jakości w wielkich głowach, przy dostawie do dnia 30. września 1918.

(2) Ceny te mają zastosowanie dla dostaw w pełnych ładunkach wagonowych, za zapłatą w gotówce w ciągu 10 dni, z potrąceniem 2% skonta.

(3) Jeżeli sprzedający zastrzeże sobie zapłatę z góry, winien zapłacić kupującemu procenta po-

cząwszy od dnia po nadejściu zapłaty aż do 10. dnia po odesłaniu towaru. Wysokość tych procentów ustanowi każdorazowo Centrala dla cukru.

(4) Przy sprzedaży lub dostawie poniżej jednego całego wagonu (10.000 kg) tudzież przy dostawie w ładunkach zbiorowych należy się dodatek do ceny w kwocie 1 K za każdych 100 kg.

(5) Różnice cen między dużymi głowami i rozmaitymi rodzajami cukru ustanawia Centrala dla cukru za zatwierdzeniem Urzędu dla wyżywienia ludności.

(6) Tak samo ustala Centrala dla cukru za zatwierdzeniem Urzędu dla wyżywienia ludności dodatki, odpowiadające stosunkom miejscowym.

(7) Zestawianie faktury przez fabryki cukru spożywczego odbywa się według wagi rachunkowej na podstawie ceny zasadniczej z uwzględnieniem dodatku miejscowego, ustalonego w chwili dostawy dla miejsca przeznaczenia (ustęp 6.) i po potrąceniu przewoźnego, obowiązującego w czasie dostawy od stacyi wysyłającej do stacyi kolejowej miejsca przeznaczenia.

(8) Centrala dla cukru ma prawo zarządzić, że fabryki dostarczające cukier spożywczy mają od cen powyższych udzielić hurtownym odbiorcom rabatu aż do wysokości 50 halerzy od każdego cetnara metrycznego cukru opodatkowanego netto, z potrąceniem 2 procent skonta. Bliższe warunki udzielenia tego rabatu tudzież wszystkie inne postanowienia terminatów dla sprzedaży cukru spożywczego ustanawia wydział fabryk cukru spożywczego.

(9) Zresztą mają zastosowanie do dostaw cukru spożywczego stosownie do siedziby fabryki dostarczającej lub wolnego składu zwyczaj handlowe wiedeńskiej lub praskiej giełdy towarowej.

§ 17.

(1) Centrala dla cukru może postanowić, że fabryki cukru spożywczego przy swych umowach o sprzedaż mają zastrzedz sobie opłacony zwrot worków w stanie nieuszkodzonym i zdolnym do dalszego użycia za uiszczeniem wynagrodzenia do rąk kupującego i że wolno im nałożyć na kupującego obowiązek złożenia zabezpieczenia za odeślanie tych worków.

(2) Wysokość tego wynagrodzenia i zabezpieczenia ustanawia każdorazowo Centrala za zatwierdzeniem Urzędu dla wyżywienia ludności.

(3) Centrala dla cukru ma prawo wydać podobne postanowienia także co do innych rodzajów opakowania.

§ 18.

(1) Dla cukru spożywczego, który odstawia się z fabryki lub wolnego składu po cenie oznaczonej w § 16., dostarczy się urzędowej banderoli (§ 14. przepisu wykonawczego w sprawie podatku od cukru z dnia 29. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 176) zamiast z zielonym napisem, z czerwonym napisem.

(2) Dla cukru, który przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia został uwolniony celem opodatkowania dla dostawy aż do dnia 31. października 1917 albo przez Centralę dla cukru został do opodatkowania przeznaczony, ma zastosowanie cena obowiązująca aż do 30. września 1917, choćby nawet odstąpienie nastąpiło dopiero po dniu 31. października 1917. Dla takiego cukru dostarczy się urzędowej banderoli z zielonym napisem.

(3) Urzędowe banderole są publicznymi dokumentami i znakami, za których fałszowanie będzie się karało na podstawie ustawy karnej.

§ 19.

Cena cukru przeznaczonego do użycia bez opłaty podatku, tudzież cukru, dostarczanego zarządowi wojskowemu oraz wielkiemu i małemu przemysłowi, zajmującemu się przerabianiem cukru.

(1) Cenę cukru surowego lub spożywczego, który jest przeznaczony na podstawie zezwolenia urzędu skarbowego do wolnego od podatku użycia w państwie tutejszem ustanawia każdorazowo Centrala dla cukru za zgodą Urzędu dla wyżywienia ludności.

(2) Cenę cukru, dostarczanego zarządowi wojskowemu, bądźto w ten sposób, że cukier ten dostawia Centrala dla cukru wprost zarządowi wojskowemu albo też na podstawie zlecenia dostawy przerabiającemu cukier przedsiębiorstwom na rachunek kontyngentów, oddanych do dyspozycji zarządowi wojskowemu, może ustanowić Urząd dla wyżywienia ludności odmiennie od cen, przewidzianych w §§ 15. i 16.

(3) Urząd dla wyżywienia ludności może również za cukier, oddawany wielkiemu i małemu przemysłowi, trudniącemu się przeróbką cukru, ustanowić cenę wyższą, aniżeli przewidzianą w §§ 15. i 16.

§ 20.

Ceny w handlu hurtowym i w drobnej sprzedaży.

(1) Polityczna władza krajowa ma ustanowić ceny najwyższe dla cukru spożywczego w handlu hurtowym.

(2) Polityczna władza krajowa lub za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa ma ustanowić również ceny najwyższe dla cukru spożywczego w drobnej sprzedaży.

§ 21.

Obliczenie w umowach o dostawę buraków.

(1) Fabryki cukru są obowiązane, za 100 kilogramów buraków odpowiadającej umowie wagi netto uiszczać nadpłatę w kwocie 20 h do ceny buraków, ustanowionej w rozporządzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 6. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 51. Obowiązek ten istnieje także wówczas, jeżeli stosownie do umów z producentami buraków w przypadku podwyższenia ceny cukru surowego, ustanowionej w rozporządzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 6. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 51, nie należy uiszczać żadnej nadpłaty albo nadpłatę mniejszą niż 10 h od 100 kilogramów buraków odpowiadającej umowie wagi netto po każdym podwyższeniu ceny cukru surowego o 1 K (ułanki stosunkowo).

(2) Jeżeli w umowach przewidziana jest wyższa nadpłata, w takim razie należy zamiast nadpłaty w kwocie 20 h, przewidzianej w ustępie pierwszym, uiszczyć odpowiadającą umowie wyższą nadpłatę.

(3) Ustanowiona w § 15. cena za cukier surowy w kwocie K. 57-50, o ile według rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 6. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 51, w sprawie buraków cukrowych i surowego cukru w kampanii 1917/18, nie wynika wyższa cena buraków, obowiązuje jako cena obrachunkowa przy obrachowaniu wszystkich kontraktów o dostawę buraków dla kampanii 1917/18, przy których dostawcom buraków przysługuje prawo do zapłaty, wymierzonej według ceny cukru surowego.

(4) Jeżeli w umowach o dostawę buraków, zawartych przed wejściem w życie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. lutego 1916, Dz. u. p. Nr. 45, ułożono się, że należy uiszczyć cenę zasadniczą według cen zasadniczych, placonych w tej samej kampanii innym producentom buraków, a nadto nadpłatę, wymierzoną według ceny za cukier surowy, w takim razie należy tę cenę zasadniczą obliczyć według owych cen zasadniczych, które placono innym producentom buraków w kampanii 1915/16.

(5) Cena buraków (cena zasadnicza i nadpłata według ceny cukru surowego) nie może jednakże wynosić mniej, niż cena buraków, ustanowiona w § 8., ustęp 1., rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 6. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 51, wraz z przewidzianą w ustępie 1. nadpłatą w wysokości 20 halerzy za 100 kilogramów.

§ 22.

Nadwyżka przychodów.

(1) Jeżeli za zamknięty cukier, czy to na podstawie postanowienia § 19., czy też przy wywozie poza granicę celną, uzyska się cenę wyższą od cen ustanowionych w §§ 15. lub 16., natenczas należy tę nadwyżkę przychodu ponad wartość krajową złożyć do funduszu, którym będzie zarządzała Centrala dla cukru.

(2) Za każdy celnar metryczny zamkniętego cukru, znajdującego się w Austrii w dniu wejścia niniejszego rozporządzenia w życie, odda się stosownie do wydanych przez Centralę dla cukru zarządzeń do wspomnianego funduszu tę różnicę, jaka wynika z porównania ceny, obowiązującej dotychczas, z ceną ustanowioną w niniejszym rozporządzeniu.

(3) Od obowiązku wpłaty różnicy ceny, ustanowionej w ustępie 2., jest wyjęty:

- a) cukier surowy lub cukier biały, który na zasadzie tego rozporządzenia albo zarządzenia Centrali dla cukru zostanie oddany po dawnej cenie innym odbiorcom a nie fabrykom cukru spożywczego;
- b) cukier surowy, który zostanie wydany jednej z fabryk cukru spożywczego i ma być przez nią użyty według rachunku do wykonania obowiązku dostawy po dawnej cenie;
- c) cukier, który ma być dostawiony za granicę celną na podstawie ważnych jeszcze kontraktów, zawartych z zagranicznymi kupcami przed dniem 10. lipca 1915 a uznanych przez Centralę dla cukru.

(4) Postanowienia ustępów 2. i 3. mają odpowiednio zastosowanie do cukru, który znajdował się w Austrii w chwili wejścia w życie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 29. września 1916, Dz. u. p. Nr. 335.

(5) Zasady, według których nadwyżki przychodu mają być oddawane Centrali dla cukru i w jaki sposób należy nimi zarządzać, ustanowi Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu po wysłuchaniu pełnego zebrania Centrali dla cukru.

§ 23.

Zarachowanie kosztów przewozu i innych wspólnych ciężarów, spadających na fabryki.

(1) Wszelkie koszty przewozu, powstałe przy transporcie kolejowym cukru surowego do fabryk cukru spożywczego, tworzą wspólny ciężar fabryk cukru spożywczego, pobierających cukier i mają być przez nie ponoszone w takim stosunku, w jakim pobierają cukier surowy.

(2) Przy tem zarachowaniu kosztów przewozu przy fabrykach mieszanych, jakoteż przy fabrykach produkujących cukier spożywczy bezpośrednio z buraków, podlega opłacie datków tak ten cukier, który jest im policzalny według § 10., ustęp 2., jak i cukier surowy sprowadzony z zagranicy. Centrala dla cukru może jednakowoż dla takiego cukru, jakoteż w ogólności dla cukru, dla którego nie urosły właściwie żadne należności za przewóz kolejną, zezwolić na zniżenie datku do ogólnych kosztów przewozu.

(3) Centrala dla cukru może także i inne wydatki powstałe przy transporcie cukru surowego z fabryk cukru surowego do fabryk cukru spożywczego, jakoteż wszelkie inne wydatki, urosłe dla fabryk albo dla niektórych z nich, uznać za wspólny ciężar, bądźto fabryk cukru surowego, bądźto fabryk cukru spożywczego lub też obu tych grup, i odpowiednio go rozłożyć.

(4) Wezwanie do złożenia, pobór, obliczenie i wypłatę kwot, które stosownie do powyższych postanowień mają fabryki cukru uiszczać albo które mają być im wypłacane, skutecznie ma wydział, któremu Centrala dla cukru zadania te poruczy.

(5) Fabryki, które w krajach tutejszych puszczają w obrót cukier opodatkowany (rafinowany lub surowy), mają dodatki miejscowe, fakturowane stosownie do § 16., ustęp 6. i 7., po potrąceniu zarachowanych za przewóz kwot, ustanowionych dla odnośnej relacji przez Centralę dla cukru, oddawać co miesiąca z dołu Centrali dla cukru. Oddane kwoty będą złożone do centralnego funduszu obrachunkowego, który będzie rozliczony pomiędzy fabrykami cukru, obowiązanymi do opłaty datków, a to według klucza, ustanowionego przez Centralę dla cukru. Wezwania do złożenia, pobór, obliczenie i wypłatę skutecznie ma wydział fabryk cukru spożywczego, który ma wydać również bliższe postanowienia w tym względzie i, o ile fabryki cukru surowego są obowiązane do opłaty datków i uprawnione do poboru udziałów, porozumieć się ze wspólnym wydziałem fabryk cukru surowego i fabryk cukru spożywczego.

(6) Centrala dla cukru może w końcu zarządzić także inne obrachunki pomiędzy fabrykami cukru i utworzyć w tym celu osobne fundusze, pozostające do jej dyspozycji. Bliższe postanowienia o tworzeniu takich funduszy i zarządzaniu nimi, o obowiązku fabryk do opłaty datków jakoteż o warunkach, pod którymi fabryki uczestniczą w wypłatach z takich funduszy, zostaną wydane przez Centralę dla cukru na podstawie propozycji właściwego wydziału (§ 6.). Wezwanie do złożenia i pobór datków, jakoteż obliczanie i wypłatę przypadających kwot należy poruczyć właściwemu wydziałowi.

§ 24.

Rozstrzyganie sporów w sprawie obrachowania i poboru dodatków i innych opłat, ponoszonych przez fabryki.

(1) Rozstrzyganie sporów w sprawie obliczania i pobierania opłat, które poszczególne fabryki cukru mają świadczyć na podstawie uchwał, rozstrzygnięć i zarządzeń Centrali dla cukru, jakoteż sporów w sprawie obliczania i wypłaty udziałów, do których przysługuje im prawo sto-ownie do § 23., należy wyłącznie do sądu polubownego.

(2) Sąd polubowny składa się z funkcjonariusza sędziowskiego, ustanowionego przez Urząd dla żywienia ludności w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości, w charakterze przewodniczącego i z czterech członków, z których dwóch wybierze odnośny wydział, zaś dwóch strona interesowana.

(3) Sąd polubowny ma swoją siedzibę we Wiedniu.

(4) Przewodniczący sądu polubownego może w zastosowaniu przepisów, obowiązujących dla postępowania przed zwyczajnymi sądami, wzywać świadków i znawców oraz przesłuchiwać te osoby oraz strony pod przysięgą.

(5) Sąd polubowny ma opierać swe rozstrzygnięcia na prawomocnych uchwałach, rozstrzygnięciach i zarządzeniach natury ogólnej (§ 25.), wydanych w ramach niniejszego rozporządzenia.

(6) Postępowanie przed sądem polubownym stosuje się do przepisów 4. rozdziału VI. części ustawy z dnia 1. sierpnia 1896. Dz. u. p. Nr. 112.

(7) Wszystkie rozstrzygnięcia sądu polubownego są ostateczne.

§ 25.

Prawo zażalenia.

(1) Przeciw wszystkim uchwałom, rozstrzygnięciom i zarządzeniom Centrali przysługuje interesowanym zażalenie do Urzędu dla żywienia ludności w ciągu nieprzekraczalnego terminu jednego tygodnia po zawiadomieniu o rozstrzygnięciu.

(2) Zażalenie nie ma skutku odwołczego.

§ 26.

Koszta Centrali.

(1) Koszta prowadzenia spraw Centrali dla cukru ma ponosić po równych częściach ogół fabryk cukru surowego z jednej i fabryk cukru spożywczego z drugiej strony.

(2) Centrala dla cukru może na pokrycie tych kosztów pobierać od fabryk cukru opłaty, które mogą być ściągane w drodze egzekucji politycznej.

(3) Ewentualne podatki, należności i inne daniny publiczne, jakie mają być uiszczane przez Centralę dla cukru, należy pokrywać z funduszu, utworzonego z nadwyżek przychodów (§ 22.).

§ 27.

Przekroczenia; kary.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu zobowiązań ustanowionych w tem rozporządzeniu, o ile odnośny czyn nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu, będą karą polityczne władze pierwszej instancji grzywnami do 20.000 koron, lub według własnego uznania aresztem do sześciu miesięcy. W danym razie można orzec również przepadek przedmiotów, do których czyn karygodny się odnosi, oraz utratę uprawnień przemysłowych, a mianowicie także w ten sposób, że kary te orzec można obok siebie.

§ 28.

Rozwiązanie Centrali dla cukru.

Rozwiązanie Centrali nastąpi po wysłuchaniu pełnego zebrania przez zarządzenie Urzędu dla żywienia ludności w porozumieniu z Ministrem skarbu.

§ 29.

Początek mocy obowiązującej.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. października 1917. Równocześnie traci moc obowiązującą § 12. rozporządzenia Urzędu dla żywienia ludności z dnia 6. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 51, w sprawie buraków cukrowych i surowego cukru w kampanii 1917/18.

Höfer wlr.

Wimmer wlr.

Schauer wlr.

387.

Rozporządzenie Urzędu dla żywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 26. września 1917,

w sprawie uregulowania obrotu wytłoczynami z winogron.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Obrót wytłoczynami z winogron w krajach tutejszych.

Polityczne władze krajowe są upoważnione do uregulowania obrotu tutejszokrajowymi wytłoczynami z winogron na podstawie zasad, przytoczonych w następujących paragrafach.

§ 2.

Posiadacze wytłoczyn z winogron mają prawo użyć ich do karmienia bydła we własnym gospodarstwie bez ujmy dla użycia tych wytłoczyn do wyrobu wina domowego i wódki.

§ 3.

Przedsiębiorstwa, które przerabiają zacier winny do wyrobu moszczu i wina, mają prawo na podstawie istniejących kontraktów dostawiać z powrotem wytłoczniny z winogron osobom, sprzedającym zacier. Odbiorcy tych wytłoczyn mają stosować się do postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 4.

Sprzedaż wytłoczyn z winogron na rzecz osób, trzymających bydło, w celu użycia ich na karmę dla własnego bydła oraz na rzecz gorzelni w celu wyrobu wódki dopuszczalne jest tylko za zezwoleniem politycznej władzy powiatowej. Sprzedający ma o udzielenie zezwolenia na sprzedaż prosić w każdym poszczególnym przypadku polityczną władzę powiatową.

§ 5.

Gorzelnie mają prawo użyć palonych wytłoczyn z winogron na karmę dla bydła we własnym przedsiębiorstwie.

§ 6.

Wszystkie inne wytłoczniny z winogron, nie użyte po myśli §§ 2. do 5., ma posiadacz sprzedać i dostawić krajowemu biuru dla środków pastewnych.

§ 7.

Krajowe biuro dla środków pastewnych jest obowiązane wytłoczniny z winogron, które mają być jej sprzedane stosownie do § 6., odebrać najdalej do dnia 31. marca 1918, o ile znajdują się w stanie, nadającym się do użytku.

§ 8.

Cena sprzedaży, względnie cena objęcia wytłoczyn z winogron (§§ 3. do 7.) nie może przekraczać 4 K za 100 kg towaru, nadającego się na karmę, loco miejsce produkcji.

Jeżeli co do wysokości ceny nie przyjdzie między krajowym biurem dla środków pastewnych i sprzedawcą porozumienie do skutku, oznaczy cenę w ramach ceny objęcia, ustalonej w poprzednim ustępie, za przybraniem stron ten sąd powiatowy w którego okręgu towar się znajduje, a to w postępowaniu niespornem po wysłuchaniu znawców. W tym przypadku ma krajowe biuro dla środków pastewnych zapłacić ofiarowaną przez siebie cenę kupna.

Orzeczenie sądu powiatowego można zazepić rekuresem w ciągu 8 dni. Przeciw orzeczeniu drugiej instancji dalszy środek prawny jest niedopuszczalny. O ile koszty postępowania ma zwrócić jedna ze stron lub należy je rozdzielić między strony, rozstrzyga sąd według swobodnego uznania. Postępowanie sądowe nie odraża obowiązku dostawy.

§ 9.

W razie sprzedaży wytłoczyn z wina hodowcy bydła w celu użycia ich na karmę dla własnego bydła po myśli § 4. ma sprzedawca oddzielić z wytłoczyn pestki winogronowe, wysuszyć je i starannie przechować.

Te pestki winogronowe jakoteż te ilości, które inni posiadacze wytłoczyn z nich dobrowolnie wydzielą, należy zgłosić natychmiast i sprzedać krajowemu biuru dla środków pastewnych.

Krajowe biuro dla środków pastewnych ma z dostarczonych jemu wytłoczyn wydzielić pestki, wysuszyć je i dostawić wraz z zakupionymi przez siebie pestkami winogronowymi Tow. akc. Centrali olejnej i tłuszczowej we Wiedniu. I., Seitzergasse 1.

§ 10.

Cena za pestki winogronowe wynosi 35 K za 100 kg od miejsca objęcia za towar dobrze wysuszony, nie zawierający więcej niż 5% domieszek (łupin, szypulek itd.).

Jeżeli co do wysokości ceny za towar, nie odpowiadający powyższemu wymogom, porozumienie nie przyjdzie do skutku, mają zastosowanie postanowienia § 8., ustęp 2. i 3.

§ 11.

Obrót wytłoczynami z wina oraz wyrobionymi z nich produktami, które zostały sprowadzone z krajów korony św. Szecepana, z Bośni i Hercegowiny, z obszarów okupowanych i z zagranicy cłowej.

Wytłoczniny winogronowe jakoteż produkty, sporządzone z nich w celu użycia na karmę (suszone wytłoczniny z pestkami lub bez pestek,

mąka z pestek winogronowych, pestki winogronowe), które zostały sprowadzone z krajów korony św. Szczepana, z Bośni i Hercegowiny, z obszarów okupowanych lub z zagranicy cłowej, musi ten, kto towar sprowadza, zaoferować do kupna w ciągu ośmiu dni Centrali dla środków pastewnych we Wiedniu, I. Trattnerhof 1, wymieniając cenę.

Centrala dla środków pastewnych jest obowiązana objąć zaoferowane jej do zakupu ilości, o ile one znajdują się w stanie nadającym się do użycia. Cenę ustala się według swobodnego układu. Jeżeli porozumienie co do wysokości ceny nie przyjdzie do skutku, nastąpi ustanowienie ceny po myśli § 8., ustęp 2. i 3., z tą zmianą, że oznaczenie ceny nie jest ograniczone ceną objęcia, podaną w § 8., ustęp 1., i w § 10., ustęp 1.

§ 12.

Postanowienia ogólne.

Czynności prawne, sprzeciwiające się postanowieniom tego rozporządzenia, są nieważne.

§ 13.

Przesyłki wyłoczyn winogronowych i pestek z winogron wolno kolejom żelaznym i przedsiębiorstwom okrętowym w obrębie państwa przyjmować do przewozu tylko wówczas, jeżeli do papierów przewozowych dołączono do każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione przez Centralę dla środków pastewnych albo przez jedno z krajowych biur dla środków pastewnych według wzoru przepisanego w załączniku.

Dla przesyłek zarządu wojskowego jakoteż dla przesyłek z zagranicy cłowej, z Węgier, z Bośni i Hercegowiny i z obszarów okupowanych nie potrzeba takich poświadczeń przewozowych.

Postanowienie to nie odnosi się do przesyłek, które zostały już dostawione do zakładu przewozowego przed wejściem niniejszego rozporządzenia w życie.

§ 14.

Jeżeli posiadacz wzbrania się uczynić zadość zarządzeniu §§ 6., 9. i 11., natenczas polityczna władza powiatowa, na której obszarze towar się znajduje, winna orzec ostatecznie o obowiązku oddania i zarządzić w razie potrzeby przymusowe odebranie. Orzeczenie to jest skuteczne przeciw każdemu, komu przysługują prawa do zapasów.

§ 15.

Jeżeli przyjdzie do przymusowego odebrania zapasów, należy potrącić 10% od cen objęcia (§§ 8. i 10.).

§ 16.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie rozporządzeń politycznych władz krajowych, będą kary polityczne władze powiatowe grzywnami do 20.000 K lub aresztem do 6 miesięcy. W razie istnienia okoliczności obciążających można kary te orzec także obok siebie. Nadto może władza orzec o przepadku przedmiotów, do których czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie popełniono przy wykonywaniu przemysłu, także o utracie uprawnienia przemysłowego.

§ 17.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Höfer wlr.

Banhans wlr.

Wieser wlr.

Toggenburg wlr.

Schauer wlr.

Silva-Tarouca wlr.

Poświadczenie przewozowe.

Imię i nazwisko wysyłającego
w (miejscowość) jest uprawniony do przewiezienia
.....¹ kg (rodzaj towaru)
w czasie od do 191 ..
z (nazwą stacji nadania)
do (nazwa stacji przeznaczenia)
(koleją lub okrętem)
pod adresem (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

.....
(Miejsce i dzień wystawienia.)

.....
(Podpis.)

Poświadczenie to należy dołączyć w sposób trwały do dokumentu przewozowego.
Dołączenie poświadczenia należy zaznaczyć w dokumencie przewozowym.
Poświadczenie winna ściągnąć stacja przeznaczenia.